

Samfundets Krav paa at se Lovovertrædelser forfulgte og straffede og de enkelte Samfundsborgeres Krav paa Sikkerhed og Værn mod Misgreb.

Man har indenfor Udvalget overvejet, om det lod sig gøre at indføre en Anklageproces i Loven af 1909 uden samtidig Adskillelse af Domsmagten fra de administrative Myndigheder, og man har herom udbedt sig en Erklæring fra Justitsministeriet. Det fremgaar af denne Erklæring, der optrykkes som Bilag I til Betænkningen, at dette efter Justitsministeriets Mening ikke lader sig gøre, uden at i hvert Fald Politifunktionerne udskilles fra Domsmagten og henlægges til særlige Embedsmænd. Det vil desuden kræve saadanne andre Foranstaltninger og medføre saa betydelige Bekostninger i Sammenligning med det nu foreslaaede, at Ministeriet ikke kan tilraade en saadan Ordning. Flertallet har derfor opgivet at søge Anklageprincippet indført uden samtidig at gaa til den fuldstændige Adskillelse af Domsmagt og Forvaltning. Lovforslagets Bestemmelser herom synes klare og konsekvente.

Om end man ikke er blind for, at Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen vil medføre forøgede Bekostninger og enkelte Ulemper for nogle Dele af Befolkningen, er man paa den anden Side klar over, at denne Ordning vil være af en saa betydelig Værdi for Tilliden til Retsordningen, at det vil være berettiget i nogen Grad at se bort herfra. Det siger sig selv, at hvis den nuværende Jurisdiktionsinddeling i et og alt skulde bibeholdes, vilde Adskillelsen medføre en saa betydelig Forøgelse af Embedsmændenes Antal, at det formentlig vilde være uoverkommeligt at gaa til den heraf følgende forøgede Bekostning. Men dette kan heller ikke anses for nødvendigt, og en Reduktion af Retskredsens Antal er derfor foreslaaet af Regeringen. Man har imidlertid ikke helt kunnet slutte sig til den af Ministeriet foreslaaede Jurisdiktionsinddeling, der efter Udvalgets Mening i højere Grad end nødvendigt vilde paaføre Dele af Befolkningen forøget Udgift og Ulejlighed

ved Sammenlægning af bestaaende Retskredse. Man har derfor tilstræbt en Ordning med flere Retskredse og færre Politikredse, saaledes at i visse Tilfælde en Politikreds omfatter to eller tre Retskredse, medens i Lovforslaget overalt Retskreds og Politikreds falder sammen. Efter at man ved Samarbejde med Justitsministeriet har faaet tilvejebragt den Ordning, som fremgaar af vedføjede Tavle, formener man at have taget de Hensyn, som det var muligt at tage, naar Embedsmændenes Tal ikke skulde forøges uforholdsmæssigt, og at have tilvejebragt en Ordning, som Befolkningen i det hele vil være tjent med. Retskredsens Antal bliver herefter 83 med 94 Dommere og 55 Politikredse med 55 Politimestre, i alt 149 Embedsmænd, medens Forslaget havde i alt 152. Kun i 21 Tilfælde sker der herefter Forandringer i Tingsted for en Del af Befolkningen, medens denne i alle de øvrige Tilfælde vil blive ved sine sædvanlige Tingsteder. Desuden vil den paatænkte Oprettelse af Bitingsteder i væsenlig Grad afbøde de Ulemper, der ellers kunde følge af Forandringerne.

Under Hensyn til, at der derved vindes forøget Udsigt til Lovforslagets Gennemførelse i denne Rigsdagssamling, har Flertallet samlet sig om at ændre Forslagets Bestemmelser om Nævningernes Udtagelse, saaledes at man genoptager de i Loven af 1909 indeholdte Regler om Sættelsen af det Udvalg, der udpeger de Personer, der skal optages paa Nævningekredsens Grundliste, medens man i øvrigt ikke foreslaar Ændringer i Lovforslagets Bestemmelser vedrørende Nævningerne. Man forbeholder sig i Salen nærmere at møtivere dette Standpunkt.

Hvad angaar Bekostningen ved Reformens Gennemførelse, staar man naturligvis mindre sikkert overfor en Angivelse af, hvad den kan antages at blive. Det er indlysende, at en blot nogenlunde nøjagtig Opgivelse heraf ikke kan gives. Det kan overhovedet ikke ske ved nogen mere indgribende Reform af Retsplejen. Om man nok saa længe drøftede dette Spørgsmaal, vilde man ikke naa til nogen